

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8.

Den 15de Januar 1888.

37te Aargang.

Tale af Apostel F. D. Richards,

afholdt i Tabernaklet i Saltjostaden den 9de Oktober 1887.

Jeg betragter det som et stort Privilegium at fremstille mig for denne store Forsamling og tale til den, og jeg forstaar, at mine Bestræbelser for at opmuntre Eder vilde være omsjomst, med mindre jeg kan have Eders Tro og Sandhedens Aands Bistand; men efterjom han, der har kaldet os, ogsaa lover at yde os Hjælp i Udøvelsen af vore Pligter, saa stoler jeg paa, at han vil give os Raade til at blive opbyggede, underviste og belærte. Jeg forstaar, at der ikke kan findes et lignende Stue paa noget Sted paa denne terrestiale Klobe, hvor et saadant Antal kunne sidde ned tilsammen og med et Hjærte og et Sind deltage i Herrens Nadver. Vi ere samlede fra Island og mange af de europæiske Lande, fra Asien, Sydafrika, Australien, Sandwich-Øerne og alle Dele af de Forenede Stater i Nordamerika, og med indbyrdes Enighed og i én Aand deltage vi alle i denne hellige Handling med forenede Følelser og Kjærlighed til Gud og hverandre.

Det er en særdeles stor Glæde for

os at have vor ærverdige Præsident Wilford Woodruffs Nærværelse, hvem vi i Formiddag med forenede Stemmer anerkjendte som Præsident for de tolv Apostles Kvorum og for Kirken. Ifølge hvad han fortalte os, synes han, naar han betragter vore Lederes hyppige Bortgang at føle, at hans Tid vil ogsaa snart komme. Derjom vi endnu vare i Verdens mørke Dage, som vi en Gang befandt os i, førend vi erholdt Kundskab om Sandheden, vilde en saadan Bemærkning være bedrøvende for os, men naar vi betragte det i det jamme Lys, som han ser paa det, at han, naar han forlader os, forventer at glæde sig i Selskab med Apostler og Patriarker, som ere gaaede forud, da fremstiller denne Bemærkning sig i et ganske andet Lys. Den bringer os til at indse det Faktum, at Forældre og Børn, Brodre og Søstre vente paa at møde Guds trofaste Børn, naar de forlade dette Liv og gaa ind hisjet. Sidste-Dages Hellige, som efterleve deres Religion og have Jesu Vidnesbyrd, frugte ikke Døden.

Vi betragte den som et Trin, der fører os fra én Afdeling af Guds store Skabelse til en anden. Naar vi forlader vore Slægtninger her, ville vi forenes med et endnu større Antal hvijsjet, og nogle af vore aller kjæreste Venner venter der paa os. Hustruer, Forældre, Fædre, Mødre, Brødre, Søstre og Børn af alle Aldre forvente vor Nærværelse; en Mængde af vore afdøde Slægtninger vente paa os for at høre, om vi have udført et Arbejde for dem her i Kjødets, saaledes at de med os kunne deltage i det herlige Haab, at opstaa triumferende fra de Døde og have sig til højere Arbejder og Velsignelser, fra hvilke de nu hvile deres trætte Lege-mer. Manden, som aldrig dør, er fuld af Liv, Kraft og Skjønhed; den bliver befriet fra denne tunge Lærhytte og kan se, høre og begribe dette Arbejde i en Udstrækning, som vi ikke kunne gjøre os noget Begreb om i dette Liv.

Vi deltagte i denne Eftermiddag af Sakramentet, Herrens Nadder. Dette er en passende Maade at ende vore Konference-Forhandlinger paa; thi naar vi betragte vor Tilværelse her, vor Tilværelse førend vi kom her og den, hvortil vi gaa, naar vi gaar herfra, da maa vi erindre den store Personlighed, om hvem alt drejer sig, den, som vi skyldte al Gæve og Magt for Verdens Tilværelse, den store Forløser, som har gjenløst Jorden fra Syndens og Dødens Lov, ved hvem vi skulle blive forløste fra Døden, der som det tilstedes os at opnaa den Op-højelse, som vi haabe at erholde, og synge Lovsange og Pris til hans Navns Gæve, fordi han har forløst os af alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk. Efterdi der findes et saadant Væsen, der indtager et saadant Forhold til Menneskeslægten vilde det være godt om Alle forstode, hvorledes de skulde

deltage i dette Maaltid og i Sandhed, Trofasthed og med et lydigt Hjærte erindre ham.

Dette er et Sakramente, som blev indstiftet af ham, ved hvilket hans Korsfæstelse og Udgydelsen af hans Blod skulde erindres. „Saa ofte som I æde dette Brød og drikke denn: Kalk, gjører dette til min Ihukommelse“ siger han. Jeg vilde ønske at henlede Eders Opmærksomhed for nogle faa Øjeblikke paa dette store og herlige Væsen. Noa og Profeterne efter hans Tid have ved deres Profetier og Sange efterladt os et Vidnesbyrd om, at de havde en Kundskab om denne store Forløser, og det er forbausende at tænke sig, hvorledes Erindringen om ham er vedligeholdt. Det er ofte opkommet i Manges Sind saavel som i mit eget, hvad den store Hensigt kunde være med Dsringen og Udgydelsen af saa meget Blod af Dger og Bukke og lignende Slags Dyr paa den Maade, det blev udført. Lad os gaa tilbage til Begyndelsen og se, om vi ikke kunde opdinde, hvorfor dette skete. Da vor Fader Adam og Moder Eva ved Ulydighed havde forspildt den Ret-tighed at være i Guds Nærværelse og vare blevne uddrevne øst for Edens Have berettes os, at en Engel kom til Adam, medens han ofrede, og spurgte ham: „Hvorfor frembærer Du Dsring? Han var her i Faderens Nærværelse og horte hans Røst, og dog vidste han ikke, paa Grund af hans Synd, hvorfor han ofrede, thi siger han: „Jeg ved det ikke, kun at Herren befalede mig.“ Englen sagde derpaa til ham: „Jeg vil sige dig det: Du blev befalet at ofre dette Offer til Erindring om Faderens Enbaarne, som skal komme i Tidens Midte og skal lade sit Blod udgyde, lig et Lam slagtet førend Verdens Grundbold blev lagt, for Menne-

stefslægtens Forløsning." Adam begyndte da at faa sine Dine opladte for det store Arbejde, som forestod; det vil sige: han begyndte at erindre, hvad han vidste, førend han faldt i den dybe Søvn. Herren syntes ikke at have haft et Bibliotek, som han ansaa for passende at levere Adam til at læse. Jeg er forvisset om, at Adam havde ikke hørt noget om et Trykkeri, og han havde ingen Ide om at føre en Blyant og en Notérbog i sin Lomme til at optegne Dagens Begivenheder i; men Herren ønskede at indprente et Princip, som stod i Forbindelse med denne Lov, i hans Sind ved denne Lejlighed, og efter at Englen havde forklaret ham Opringens Betydning og om Daab til Syndernes Forladelse, som var forbunden med samme, siges der, at Manden førte Adam ned under Vandet og bragte ham ud igjen af Vandet. Den Helligaand hvilede paa ham og bar Bidnesbyrd og bød ham, at han skulde erindre disse Ting og lære dem til sine Børn. Den jagde saaledes: „Der, som du vil erindre disse Ting og lære dine Børn dem, da skal du erholde det evige Livs Ord i denne Verden og det evige Livs Krone i den tilkommende.“

Her er altsaa Grunden tilkjendegivet, hvorfor Herren lærte Adam at offere Forsoningsoffer, hvilken Ordinantse hans Slægt skulde bevare iblandt dem indtil Jesu skulde komme. Denne Handling blev indstiftet for at bevare i Erindringen Kristi store Forsoning, indtil han den store Forløjer skulde komme; og for at stadfæste det i Adams Børns Hjærter, at de aldrig skulde forglemme det, men at de maatte skue fremad til den Tid, ove Tro paa dette Bæsen og blive døbt i hans Navn, og de bleve befalede at gjøre alle Ting i den Enbaarnes Navn, som skulde komme i Tidens Midte. Vi se saa-

ledes, at forsaavidt som der ikke fandtes Bøger til at lære fra eller Malerier til at illustrere det, saa indstiftede han denne Ordinantse, til at fremstille for Folkets Dine den store Forløsning, som blev fuldbragt ved Jesu Kristi Komme.

Der er kun lidet sagt om Forsoningsoffer i den tidligste Historie; men det blev aldrig forgemt ved bethdningsfulde Lejligheder. Da Noa kom ud af Arken og havde triumferet over Syndflodens Bølge, i hvilke en hel Verden druknede, oprejste han tilligemed de otte Sjæle et Alter og ofrede Takoffer for at vedligeholde denne Ordinantse blandt den Del af Menneskeslægten, som Herren havde bevaret paa en saa mirakuløs Maade for at forplante sig paa Jorden, indtil Forløseren skulde komme.

For at behjælp denne Sag endnu nøjere, ønsker jeg at henlede Ederes Opmærksomhed til en anden fremragende Personlighed. Denne Person er vor Fader Abraham, hvem Herren befandt at være meget trofast og hengiven. Herren jagde: „Jeg kender ham, at han skal byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulde bevare Herrens Vej.“ Han gjorde ham sin fortrolige Ven. Jeg vil her anføre et Faktum, at Abrahams Sæd, ikke alene gennem Isaaq, men de, som nedstamme fra Ismael og de øvrige af hans Hus, have altid opfyldt det første store Bud: „Du skal ikke have andre Guder for mig.“ De have aldrig dyrket Afguder som de andre Nationer. Vi se saaledes at Abraham lærte sine Børn at tro paa den sande og levende Gud. Vi vide, at naar Mænd have Venner, da meddele de dem deres Planer henholdende til deres Forretning eller Familie-Anliggender i Fortrolighed; saaledes gjorde Herren Abraham fortrolig med

sine Beslutninger og ansaa ham som sin Ven. Paa hvilken Maade? Da han havde lovet ham, at han skulde besidde Landet, som laa udbredt imod Ost og Vest, imod Nord og Syd, og at han og hans Sæd skulde eje det evindeligen og blive saa mangfoldig som Stjernerne paa Himmelen og som Sandet paa Middelhavets Bred, da var der noget, Herren som en Ven ønskede at meddele Abraham og bød ham derfor at tage sin Søn Izaak med sig op paa Bjerget Moriah, hvor de skulde have en Raadslagning. Hvilket Emne var det, som det angik, da Abraham og Izaak vare komne op paa Bjerget? Det var Forløsnings-Planens store Emne. Han indlod sig i fortroligt Venstabs og fremstillede for ham: „Abraham, kunde du taale at give din eneste Søn? kunde du bringe ham op paa dette Bjerget og ofre ham?“ Han søgte at lære Abraham Frelsningens Planens Beskaffenhed og hvad den fordrede. Han vilde vise ham, at han selv foreind Verdens Grundvold blev lagt havde lovet Menneskestægten, at han vilde give sin enbaarne Søn som et Offer for at forløse dem fra Synd. „Han blev en Forjoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganste Verdens.“

Abraham hvad mener du om dette? kan du gjøre dette? kan du give din eneste Søn som et Offer for at fyldestgjøre en jaadan Frelsningens Plan som denne? Paa denne Maade fremstillede Herren denne Sag for Abraham og oplod hans Dine, jaaledes at den Herre Jesus' Fremtid's Skæbne blev tydelig fremstillet for ham. Det var fornødt Tro, at Abraham vandrede gjennem Livet uden at besidde „det forjættede Land“ og dode uden at erholde en Arv, vidende, at han vilde komme frem i Opstandelsen og erholde

den med sine Børn. Herren handlede jaaledes med Abraham som en Ven og viste ham og indprentede i hans Sjæl den store Forløsningsplan, som skulde tilvejebringes i Tidens Midte, Forjoningen ved hans enbaarne Søn.

Da Abrahams Sæd var bleven talrig i Egypten og blev bragt til Kanaans Land, bleve disse Ofringer fremstillede for dem i en jaadan Mængde, at de hver Dag maatte ofre. De bleve holdte i bestandig Beskjæftigelse hermed og den hellige Ild, som de erholdt fra Himmelen, blev ikke tilsladt at uddo, indtil det daglige Offer blev borttaget. Ofringerne bleve vedligeholdte med mere eller mindre hyppige Gjentagelser indtil Frelserens Komme og var det Mittel, ved hvilket Faderens Pakt med Hensyn til hans Søn blev vedligeholdt blandt Menneskene fra Begyndelsen indtil hans Komme.

Mange have undret over, hvad Forskjellen mellem Loven om kjodelig Bud og Troen kunde være. Apostlen Paulus siger, at disse Ting bleve givne „som en Tugtemester til Kristus“, derfor bleve disse Ting affastede blandt dem, som annammede Jesu Kristi Evangelium, da vor Frelser havde gennemgaaet denne forunderlige Ordinantse og havde lidt den forfærdelige Angest, der bragte Blodet til at komme gennem hans Porer, idet han led for hele Verdens Synd, dog Satan havde ingen Del i ham. Han blev jaaledes et Forjoningsoffer, som Bestemmelsen havde været, forend Jordens Grundvold blev lagt. Han jagde til Disciplene „Jeg har hjærteligen længtes efter at æde dette Paaskelam med Eder, forend jeg lider,“ og han tog Brodet og takkede og indstiftede denne Handling som et Sakramente, ved hvilket de skulde erindre ham efter hans Vortgang.

Dette er overleveret til os, og vi deltagte i Sakramentet for at vise, at vi erindre, at han kom paa Jorden og led og døde og har tilbejbragt Opstandelsen og lovet, at ligesom han opførte til Himmelen, saaledes vil han komme igjen. Idet vi skue fremad til denne Begivenhed samle vi Israels fra Jordens fire Hjørner og i Herrens Navn berede dem for denne store Begivenhed. Priset være hans Navn for den Fremgang, som hans Værk har haft hidindtil saavel som for alle de Trettesættelser og Nidmyggelser, som kunne bringe os nærmere til Gud og give os mere af hans Mand til at deltagte i dette Sakramente, at vi maatte gaa fremad i Sandhedens Lys og berede os for de Ting, som skulle komme.

Mine Brødre! Vi ere blevne underviste om Guds Vilje ved de mange Taler, som ere holdte i denne Konference. Dersom vi ville lægge dem paa Hjærte og leve derefter, vilde det bringe os Saliggjorelse og evigt Liv, selv om vi aldrig skulle høre mere; men Herrens Ord kommer bestandig til os gennem hans Tjenere. Jeg kunde ønske at vide, hvad mine Brødre og Søstre véd om denne Saliggjorelse. Kunne I sige: „Jeg véd at min Forsøjer lever og skal staa paa Jorden i de sidste Dage?“ Vi burde vide, at hans Blod frelser os og gjør os hvide, dersom vi blive ansæte værdige til at komme blandt de Retfærdige, de Rene og Ophøjede. Herren sagde til Josef i en Aabenbaring ontrent Aar 1830, idet han bod ham at bære Vidnesbyrd om dette Værk: „Dit Vidnesbyrd skal være i Kraft fra denne Time af paa hele Jorden.“ Siden den Tid har Vidnesbyrdet, som er udgaaet, vist sine Virkninger blandt Mennekeslægten, og vi bør advare den og lære Mennekesne

Evangeliets og dets hellige Principer.

Naar vi betragte de Vidnesbyrd, som have været givne om den Herre Jesus, finde vi, at de vidne om ham og hans Handlinger; hans mægtige Gjæringer, hans Værdomme, hans Evangelium, hans Dod og Opstandelse og hans Kirkes hellige Orden samt dens hellige Ordinantser, hvilket udgjør ét Vidnesbyrd. I Mormons Bog have vi en Beretning om Frelserens Arbejde i dette Land (Amerika). Da han kom her, organiserede han sit Værk og oprettede sin Kirke, bestiftede Apostle, velsignede smaa Børn og sagde: „Nu er min Glæde fuldkommen,“ og han glædede sig inderligt. Her er altsaa et andet Vidnesbyrd fra denne Halvdel af Verden om vor Herre og Frelser, om hans Ord og Værdomme og det evige Evangeliums Principer. Vi have nu i vore egne Dage haft Profeten Josef, som saa' Faderen og Sønnen, hvilke viste sig for ham for at bevare hans nidmygge og alvorlige Bøn om at kjende den rette Vej. Vi have nydt det Privilegium at omgaaes, tale, arbejde, prædike, spise, drikke og glæde os med denne Mand, som har set Herren og talt med ham, hørt hans Røst og modtaget Undervisning fra ham. Naar vi overveje dette, finde vi tre Vidnesbyrd om den Herre, paa hvem vi haabe.

Lad mig nu henvise Eder til et andet Vidnesbyrd. Dersom Josef Smiths Vidnesbyrd er i Kraft paa hele Jorden, da maa vi lægge Mærke dertil. Han saa' Faderen og Sønnen ved Begyndelsen af sit Arbejde; han saa' dem igjen, da han havde Synet om de tre Herligheder, hvilket udgjør to Vidnesbyrd, som vi have modtaget. Herren bevidner Sandheden ved to eller tre Vidners Mund, at hvert Ord

maa blive stadfæstet, tilligemed den Helligaands Vidnesbyrd til os, og vi burde selv forstaa disse Ting. Vi have et større Vidnesbyrd i vor Tid end noget andet Folk, som har levet tidligere, have haft angaaende disse Ting, og vi burde bede til Gud om at bevare samme. Vort Liv burde være et saadant, som kunde behage Herren, at vort Vidnesbyrd kan forøges indtil vi forstaar og kjender med en fuldkommen Kundskab.

Brødre og Søstre! Min Tid er udloben. Jeg beder Herren at velsigne Eder og inspirere os Alle med et inderligt Ønske efter at lære Sandhedens Kundskab og erholde Kraft til i vort daglige Liv og Omgængelse at leve saaledes, at vi maatte blive helligede til at gjøre hans Vilje, blive forenede og erholde det evige Liv i Guds Rige, hvilket er min Bon i Jesu Navn. Amen!

Elisa R. Snow Smiths Minde.

I forrige Nummer bekendtgjorde vi, at Profeten Josef Smiths Hustru, Elisa R. Snow Smith, var afgaaet ved Døden.

Vi skyldte hende at give vore Læsere et lille Indblik i det mindeværdige Liv, som denne ædle Dame har ført, ikke saa meget for den Stilling hun indtog som Profetens Hustru, som for hendes egne fortrinlige Egenskaber, som hun ved alle Lejligheder lagde for Dagen.

Den Afdøde var en Datter af Oliver og Rosetta Leonora Pettibone Snow og blev født den 21de Januar 1804 i Bectet, Berkshire County, Massj. Hun var saaledes 83 Aar, 10 Maaneder og 14 Dage gammel, desnagtet var hun i Besiddelse af alle sine Aands Evner lige til sin Dødsstund. Hendes Fader var Landmand, men maatte anvende meget af sin Tid i offentlige Forretninger, hvorfor hun, der havde erholdt en fortrinlig Oplysning, maatte gjøre Tjeneste som sin Faders Sekretær.

Hun var dygtig til Haandarbejde, men frem for Alt besad hun stor Smag for Litteraturen, der syntes at være be-

stemt til at fortrænge alle almindelige Beshæftigelser. I hendes tidlige Ungdom begyndte hun at skrive Poesi for forskjellige Tidsskrifter og vandt derved betydelig Berømmelse blandt dem, hun saaledes beærede med sine Produktioner; men iær vandt hun megen Anerkjendelse ved et Poesi, som hun skrev i Anledning af John Adams og Thomas Jeffersons samtidige Død, der fandt Sted paa den amerikanske Nations Fødselsdag den 4de Juli 1826, et Tilfælde, der gav den unge Forfatterinde et rigt Thema for sin ophøjede patriotiske Aand.

Tidlig i Aaret 1835 besøgte hendes ældre Søster de Hellige i Kirkland og blev dybt paavirket af deres Lærdomme. Derved bragtes Nyheden om Evangeliets Gjengivelse ved Josef Smith for hendes Øren. I Forstningen tænkte hun at denne Nyhed var for glædelig, til at man kunde skjænke den Tiltro; men ved Underjogelse blev hun snart overbevist om Rigtigheden deraf, og den 5te April 1835 blev hun ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Samme Aar i Decem-

ber Maaned flyttede hun til Kirtland og tog Ophold i Profeten Josef Smiths Hus, hvor hun fik sin Kost, medens hun som Lærerinde underviste en Skole, bestaaende af mere fremstredne unge Damer.

Ryhtarsdagen 1837 forlod hun sit Hjem, idet hun tog Afsked med sine Yndlingsvenner for at forene sin tilkommende Skjæbne med de forfulgte Hellige. I denne Anledning havde hun forfattet et Poesi, der udvijer den aandelige Kamp, som hun ved denne Lejlighed havde til at kæmpe. Hun kom tilbage til Profetens Hjem og blev hans Børns Guvernante og Selstabsdame i mange Aar til hans Hustru Emma.

Hun deltog i de Helliges Lidelser under Forfølgelserne i Missouri og kom i Sommeren 1839 til Nauvoo, hvor hun fik Bestæftigelse med at lære Sidney Rigdons Børn. Hun forblev i denne By, indtil de Hellige bleve uddrevne, og under denne mindeværdige Tidsperiode af de Helliges Liv skrev hun mange ypperlige Poesier, der aander af den profetiske Inspiration, som bejalede hende.

I Aaret 1843, da Aabenbaringen om celestialet Ektekab blev bekendt, blev hun Profetens Hustru og var saaledes En af de første Kvinder, som indgik i denne hellige Ektekabsorden i denne Uddeling.

Hun var Sekretær i den første „Kvindelige Hjælpeforening,“ som Profeten organiserede i Nauvoo, og efter de Helliges Ankomst til Utah, da denne Organisation atter blev sat i Orden, blev hun valgt til Presidentinde for nævnte Forening, hvilken Stilling hun holdt til sin Dødsdag. Hun har ofte i denne Egenkab rejst omkring fra By til By og opmuntret sine Søstre til Trofasthed og gode Gjerninger, og ved mange saadanne Lejligheder har Herrens Aand været saa rigelig udgydt over denne mærkværdige Kvinde, at hun endog har talet i fremmede Tungemaal. Hun er nu gaaet til Hvile. Hendes Aand er gaaet ind til den lyse Sfære, fra hvilken Lyset strømmede ned i hendes Sjæl, hvor den vil hvile indtil den første Opstandelses Morgen, naar de Døde i Kristo skulle komme frem med Sejr og Triumf over Døden og Helvede.

Af hendes poetiske Frembringelser ville vi kun nævne den saa bekendte Salme: „O min Fader, Du som troner“ osv., hvilken vidner om de op-
 højede Tanker, som gjennemstrømmede hendes Bryst, og er kun en enkelt Produktion af de mange, som flød fra hendes Pen. Hun var i Sandhed en ædel, ophøjet og gudhengiven Kvinde, og hendes Minde vil aldrig dø, saalænge Forkrænkelse findes paa Jorden.

Tankeprog. Den, som ikke kan tilgive Andre, nedbrøder den Bro, over hvilken han selv maa passere, thi Enhver behøver at blive tilgivet.

Derfor Du selv vil vises Overbærelse, da maa Du have Overbærenhed med Andre.

Den er ikke saa god som han burde være, der ikke stræber at blive bedre end han er.

Den 15de Januar 1888.

„Gaa bort fra hende I mit Folk.“

Dette var en Befaling, givet af en vis Grund med Forjættelse paa visse Betingelser, hvilken Apostlen Johannes forudsagde skulde proklameres paa en Tid, som var tilkommende. „Gaa bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Ingen vil benægte at Udtrykket „mit Folk“ i dette Tilfælde ikke mener Guds Folk; men hvem ere de, og hvad fordres der for at være Guds Folk? Vil simpelt hen det at forene sig med Kirken, at blive døbt og modtage Haandspaalæggelse eller vise Lydighed til nogen anden ydre Ordinantise være tilstrækkelig for en Person eller et Folk for at tilhøre Gud i den Betydning som Apostlen benyttede det? Nej! der fordres noget mere. Disse ere kun ydre Tegn. Ingen kan retfærdigen gøre Fordring paa at være Herrens, medmindre de søge at gøre hans Vilje i alle Livets Handlinger, for saa vidt de kjende den, og deres Hjerter ere fyldte med Kjærlighed til ham og deres Medmennesker i en saadan Grad, at det er deres højeste Glæde at tjene ham og arbejde for Menneskeslagens Belfærd og Betsignelse. „Svo som ikke elsker kjender ikke Gud.“ „Svo som ikke elsker sin Broder, som han ser, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke ser.“ Det er ikke alene nødvendigt at vi paatage os hans Navn, men vi maa ogsaa have hans Aand for at kunne holde hans Befalinger; ej heller er det en passende Bevæggrund at gøre Guds Vilje af Pligt; den menneskelige Aand behøver noget mere at støtte sig til. Skjont Pligten er en stærk Støtte og danner et højt Begreb, saa er den dog ikke den stærkeste Drivekræfter i det moralske og aandelige Liv. Pligtens Følelse kan maasse udmattes, men Kjærligheden trættes aldrig. Naar en Person fatter Guds Karakter og Henfigter saaledes, at han elsker samme af sit ganske Hjærte og i sine Følelser ere forenede dermed, da bliver det hans største Fornøjelse at tjene Gud. Maasse han aldrig vil opnaa at vise en saa fuldkommen Lydighed, som han ønskede, men det vil bestandig være hans Ønske og Attraa at underkaste sig hans Vilje i alle Ting. Enhver maa selv afgjøre, enten han i den Forstand er et Guds Barn eller ikke.

Derjom vi skulde domme efter Vogles Handlinger, vilde det synes, som om de antog, at det at tilhøre hans Folk mente, at de vare hans jæregne Yndlinger, der havde Privilegier, som ikke vare stængede til Andre, og vare tilladte ligegyldig at udføre Handlinger, som vilde paaføre Guds Vrede, derjom de bleve begaaede af dem, som ikke tilhorte Guds Folk. De tilfidesætter det saa ofte anførte Skriftsprog, at „Gud anser ikke Personer“ og ere blinde for det Faktum, at Univerjet er underkastet, og regjeret af uforanderlige Love, der ligesom Lovgiveren heller ikke anser Personer. Deres Dpførsel vilde bringe En paa den Tanke, at de forventede Gud skulde gøre et Mirakel og for deres Skyld forandre Naturens Orden, saa de kunde undgaa de naturlige Følger af deres uvise eller onde Dpførsel. Gud har udtrykkelig erklæret, at Dommen skal begynde fra hans Hus; at „de, som véd deres Herres Vilje og ikke gjør den, skal saa

mange Hug;" at han vil have et prøvet og rent Folk; et Folk hvis Standhaftighed og Hengivenhed til Sandhed og Retfærdighed er bleven prøvet saa meget, at de derved have vist, at de kunne stoles paa, og at de ville udøve Barmhjertighed og Retfærdighed i alle Anliggender, som maatte anbetroes til deres Omfarg. Indtil vore egne Ønsker og Formaal og personlige Øykte er aldeles underkastet Guds Vilje, og vi have Mennekeslægtenes Belfærd og Saliggjørelse for Øje ere vi uværdige til at kaldes „Guds Børn“ i den Forstand, som Jesus anvendte dette Udtryk.

De, som paa denne Maade ønske at tjene Gud, ere de til hvem det lyder: „Gaa bort fra Babylon . . . at I ikke skulle rammes af hendes Plager.“ Dette er Marjagen til denne Befaling. Engelen forudjaa, at Tilstanden i Babylon vilde blive saaledes, at det vilde være umuligt at bo der i Fred og Sikkerhed, hvorfor Guds Folk skulde kaldes ud af hendes Midte. Der er to Betingelser, ved hvilke de skulle blive befriede. Udydighed til den ene vil ikke gavne uden Udydighed til den anden. Der siges os, at „vi skulle ikke blive delagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager,“ ligesom det blev os sagt, at derjom vi vedblive at deltage i hendes Synder, da maa vi ogjaa rammes af hendes Plager, enten vi komme ud fra hende eller ikke. Mange ere villige nok til at gaa ud fra Babylon, men de ere ikke villige til at forjage deres Synder. De ønske at vedblive at begaa Overtrædelse, men de ville gjerne befries fra Følgerne. De ere ængstelige for at blive, hvad de forstaa ved, frelste, men de ville frelses i deres Synder i Stedet for at frelses fra deres Synder. Dette er en af Umulighederne for Gud. Frelse mener at blive befriet fra Alt, som er urent, udelte, nedværdigende for Karaktererne og ødelæggende til Livet og blive udviklede til guddommelige og ædle Mænd og Kvinder. Begjærlighed, Falskhed, Bedrageri, Forsængelighed, Uretfærdighed, Egentjærlighed, Selvophøjelse, Ringeagt mod Andre vil have den samme Virkning i Utah, som paa noget andet Sted. De vilde bringe de samme Virkninger i Himmelen, derjom de bleve tilladte der, som de bringe i Helvede. Vi maatte ligesaa vel forvente at undgaa Smitten af Kolera eller Difteritis ved Vengstelse, medens vi bar de smittede Klæder, som at haabe, at vi kunne undgaa Følgerne af en brudt Lov ved at fly til et fjernt liggende Land uden at forbedre vort Liv. Den samme Marjag vil bringe de samme Virkninger overalt paa Jorden. Uretfærdighed og Undertrykkelse vil bevirke Opstand og Revolution. Bedrageri vil tilintetgjøre Tilliden og føde Mistillid og Mistro. Despotisme og Egentjærlighed vil oppække Jaloufi og en modsat Egentjærlighed. Gjerrighed og Hovmod vil bringe Had og Vift. Derjom vor Retfærdighed ikke overgaaer Verdens, derjom vort Levnet ikke er renere, og vi ere visere og ædlere end de, som leve i Babylon, hvorledes kunne vi da forvente at undgaa hendes Plager.

Vi se saaledes, at Mange behøve at forbedre deres Liv. Der findes meget iblandt de Hellige, som ikke er, som det bør være. Der er for megen Uigegyldighed i Henjænde til at holde Guds Bud i Hellighed og Renhed, de se for meget efter at finde Fejl hos deres Brødre og Søstre og glemme sig selv og ser ikke „Bjælken i deres eget Øje.“ Vi burde hndmyge os for Gud og søge at aflægge Alt, hvad der er Ondt for hans Majest, paa det vi maatte blive et Folk, som han vilde antage og velsigne fremfor alle andre Folk. I Begjærdelsen af

dette Værk jatte de Ældste deres Tillid til Herren lig jmaa Born og stolede paa hans Kraft og paa Sandheden, men de fandt, at Herren var med dem, og Kirken vogede med forbausende Hurtighed. En herligere Tid end den forventes at komme. Naar alle jordiske Midler, paa hvilke vi have stølet, ere bortryddede, da vil Guds Kraft blive tilkjendegivet ved at befri dem, som i Lydighed have sat deres Tillid til Gud, da vil Zion rejse sig i Glans og Herlighed, iføre sig sin hvide Dragt og blive hele Jordens Fryd og en Tilflugt for de Fortrykte af alle Nationer.

(Deseret News.)

Mormons Bog og Spaulding-Romanen.

Af C. C. A. Christensen.

Under alle de utallige Forjog, der ere gjorte paa at bekæmpe Mormonismen, har man naturligvis jét sig nødsaget til ogsaa at angribe Mormons Bog og prøve paa at give en Slags Forklaring om dens Oprindelse; dog ikke med den Upartiskhed, som et saadant Værk med Rette kunde gjøre Fordring paa; thi med alle mulige Fordomme, som Tradition, Religion, Bigotisme og Bantro kunde tilvejebringe, er enhver nok saa urimelig Historie antagen og publiceret som den rene Kjendsgjerning.

Mormons Bog er et Fakta. Den ikke alene eksisterer, men den tilbydes Alle som en himmelfendt Gave; den fremstiller sig som et Vidne om den Sandhed, at „Gud er den samme i Gaar og i Dag og til evig Tid. Dens Indhold erklærer den for en inspireret Historie om Amerikas Ur-Indbyggere, som tilkjendegiver Herrens mærkværdige Handlemaade med sine Born, som i Hartusinder beboede det vestlige Fastland, førend Europæerne opdagede og bosatte sig der. Den indeholder tillige de mest tydelig fremsatte theologiske Dogmer, som endnu er naaet frem til vor Tid, som, hvis de havde fundet Tiltro, vilde have gjort

en hastig Ende paa de mange Strids-spørgsmaal, som har opløst den kristne Verden i en Mængde forvirrede Sætter. Den vilde bringe Harmoni i Gudsdyrkelse og Samfundsordenen i Almindelighed og berede Menneskene for Herrens anden Tilkommelse paa en Maade, som atter vilde bringe Englene til at synge: „Ere være Gud i det Høje, Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed!“ Dette er Mormons Bogs Mission, skjønt desværre dens velgjørende Virkninger ere indskrænkede til et forholdsvis ringe Antal Troende, som bestandig maa kæmpe mod Vogn og Fordomme og ofte undergaa de haardeste Lidelser, ja endog Døden som en Følge af Nutidens Bigotteri og Fanatisme.

Blandt de mange uredelige Midler, som ere brugte til at bekæmpe Mormonismen, er vistnok Spaulding-Romanen, „Det fundne Manuskript“, det mest fremragende. Ingen Historie af en saa urimelig Beskaffenhed er bleven saa almindelig antagen og publiceret som denne; den har bragt Tusinder af oprigtige Mennesker til at samle i Mørket, medens Sandhedens Lys holdes op for deres Djue, idet de forkaste Mormons Bog. Ligesom Jodernes

Bøgn, at Jesu Disciple stjal hans Legeme af Graven, medens den romerske Bagt job, er Aarsag til Jodefolkets Bantro paa Forlojerens Mission indtil denne Dag, saaledes er dette elendige literære Misfoster bleven én af Aarsagerne til at man i vor Tid forkastet dette guddommelige Vært, der indeholder theologiske og historiske Sandheder nok til at sætte den overst blandt vor Tids Litteratur.

Hensigten med disse Linier er om muligt at overtyde rettænkende Mennesker om den virkelige Sandhed, og bortrydde Bøgnen ved at give et kort Omrids af baade Mormons Bog og Spaulding-Romanens historiske Indhold.

Det vil dog maasse være nødvendigt at give en Beretning om denne Romans besynderlige Historie. Den blev skreven til Tidsfordriv af en halv forskruet Præst, men blev aldrig af ham udgivet i Trykken. Ved hans Død blev Manuskriptet henlagt med andre Papirer blandt hans Efterladenskaber, hvor det henlaa mange Aar, uden at Nogen tænkte mere paa det, langt mindre at sætte det i Forbindelse med Mormons Bog, som udkom i Trykken 1830. Forst 6 Aar efter (1836) opdagede en vis Apostat ved Navn D. P. Hulbert, som var bleven udelukket af Kirken for Uædelighed og derfor havde svoret at hævne sig, at det eksisterede og tænkte, at det muligvis kunde fremme hans Hensigter. Han publicerede da for første Gang sin egen opdagede Beretning og angav, at Mormons Bogs Fremkomst var en flodjet Omfkrivning af velærverdige Pastor Spauldings Roman. Manuskriptet henlaa paa den Tid hos en Bogtrykker, thi dets Indhold var for daarligt til at publiceres. Man søjede snart en anden Bøgn til den første, nemlig at Josef Smith havde stjaalet og tilintet-

gjort det, og saaledes har denne Historie cirkuleret i den civiliserede Verden, som en uomstødelig Kjendsgjerning indtil for et Par Aar siden, da Spauldings originale Manuskript ved Forsynets Styrelse atter kom for Dagens Lys under følgende mærkelige Omstændigheder:

En Hr. L. V. Rice, som nu bor i Honolulu paa Sandwich-Øerne, opdagede det tilfældigvis blandt en Mængde gamle Papirer, som han i Kompagni med en Anden havde faaet ved at kjøbe Bogtrykker Howe's Efterladenskaber i Vinteren 1839—40. Denne Hr. Howe boede i Painesville, Ohio, i de Forenede Stater og var den samme, som havde trykt Apostaten Hulberts Skandalkrift, betitlet: „Mormonismen afsløret“. Det havde altsaa hele denne Tid enten tilfældigvis eller med Forsæt henligget hos Bogtrykkeren, medens Verden troede, at det var bleven stjaalet og tilintetgjort af Josef Smith, og ikke ophørte med at publicere det som et Faktum. Selv Hr. Rice ansaa det ikke Umagen værd at opløse Verden om dens Vilfarelse, da det jo kun angik „Mormonismen“. Imidlertid fik han i Aaret 1884 Besøg af Professor James H. Fairchild, President for Kollegiet i Oberlin i Staten Ohio, og under en Samtale kom man ogsaa ind paa de mange gamle Papirer, som Hr. Rice var i Besiddelse af, hvilket ledte til en Undersøgelse, hvorved Spaulding Romanen, „Det fundne Manuskript,“ atter kom frem af sine støvede Omgivelser. Da Hr. Fairchild yttrede Vuse om at besidde det som en Kuriositet, fik han det som en Foræring til Kollegiet i Oberlin, efterat Hr. Rice dog først havde taget en nøjagtig Kopi af samme med alle de Rettelser, og grammatikalske Mangler, som fandtes i Originalen.

Det er denne Kopi, som nu er publiceret, fra hvilken vi hente vor Skildring og begynde med Spauldings egen Indledning:

„Når den vestlige Bred af Coneoug-Floden findes Levningerne af en ældgammel Fæstning. Som jeg gik og gjorde mig allehaande Forestillinger angaaende disse Folks Karakter, Livsstillinger og Antal, som langt overgik de nulevende Indianere i deres Verker henhørende til Kunst og Opfindsomhed, traadte jeg tilfældigvis paa en flad Sten. Dette var kun et kort Stykke fra Fæstningen og den laa aldeles vandret paa Toppen af en lille Jordhøj. Udsiden havde et behjnderligt Udseende. Jeg opdagede et Antal Karakterer, som forekom mig at være Bogstaver, men de vare saa isde medtagne af Tiden, at jeg ikke kunde læse Indskriptionen.“

Han fortæller, at denne Sten bedækkede en Hule omtrent 8 Fod dyb, og nede i den fandt han en anden Sten, som lig en Dør aabnede fra Siden ind til et Slags Stenskab, hvori han fandt en Kasse af brændt Ler, 2 Fod lang, 1½ Fod bred og 1 Fod 3 Tommer dyb. I denne Kasse fandt han 28 Pergament-Blade, beskrevne i en meget smuk Haand med romerske og latinske Bogstaver. Han siger endvidere:

„De behandlede forskellige Emner, men den Rulle som især tiltrak sig min Opmærksomhed, indeholdt en Historie om Forfatterens Liv og den Del af Amerika, som strækker sig langs de store Indsøer og Mississippiflodens Bænde. Udtog af de mest interessante og vigtigste af denne Rulle tager jeg mig nu den Frihed at publicere.“

(Fortsættes.)

„Mormonismen“ og menneskelig Frihed.

De Sidste-Dages Helliges Modstandere sige: „Mormonismen bevirker menneskelig Slaveri og Kvindernes Redbærdigelse.“

Denne Usandhed har været gjentaget saa ofte, at den er almindelig troet at være Sandhed maaske ikke saa meget af dem, som udspreder den som af dem, der høre og læse den, og dog er der intet i det System, som de kalde „Mormonisme“, der retfærdiggjør en saadan Udtalelse eller giver den mindste Skjgge, der berettiger dem dertil, tværtimod er det Modsatte Tilfælde; thi dets Opgave er at befri Mennesket fra ethvert Slags Slaveri og ophøje Kvinden til at indtage hendes Plads som Mandens Medhjælper og Ledjager i Tid og Ewigheid.

„Mormonismen“ kom som et Frihedens Evangelium til dens tidligste Profelyter, der igjen have været Marjag til Andres Omvendelse. Den forkyndte, at alle Mennesker havde Rettighed til at tænke og handle for sig selv; den baserede Menneskenes Ophøjelse paa deres personlige retfærdige Handlinger, udoede ved deres egen frie Vilje. En af dens Hovedlærdomme var og er, at Skabningerne besidder en fri Vilje og har Ret til at dyrke Gud overensstemmende med Samvittighedens Bydende, hvilken Rettighed den paastaar er oprindelig nedarvet fra Skaberen. Dens Teori om Straf og Belønning udspringer fra at den anerkjender Frihed i Tanke og Handling, uden hvilket

der kunde ikke være noget retfærdigt Ansvar.

„Mormonismen“ har ikke alene befriet dens Tilhængere fra Præstevælde, men mange tusinde Andre, som ikke have antaget den, er ogsaa blevne befriede og oplyste ved dens Aand og Værdomme. Dens Yndlings-Text har været: „Prøver alle Ting og beholdet det Gode.“ Præster og andre religiøse Ledere, som holder den store Hob i aandelig Slaveri, hader Mormonismen, fordi den aander Frihed og gjør Fordring paa samme. Den har gjort mere til at nedbryde Præstevælde og Tyrani end noget andet System i dette Aarhundrede. Den har ikke benyttet sig af Mængdens Frygt eller Medfølelse, men har tiltalt deres Fornuft og Ret til selv at afgjøre, hvilken Trosbekjendelse og hvilke Regler de vilde følge. Den har ikke tvungen Nogen til at bøje sig for dens Myndighed. Selvudvist Lydighed mod Gud og Sandheden betragtes som nødvendig for sand Trostaf, medens paa tvungen Trældom i hvilken som helst Form er fremmed for dens Aand og Principer.

Den har befriet Mængder fra virkelig Trældom, skjønt de maaske ikke have baaret Navnet, Slaver. I Verdens ældre Nationer har den neddalet lig et himmelsk Lys paa Millioner, som vare lænkebundne i Trosbekjendelser og Stikke under Herrer og Regler, og aabnede Vejen for dem til at nyde aandelig og borgerlig Frihed. Den paaistaar at intet Menneske eller nogen Regjering har Rettighed til at tvinge Samvittigheden, at paaahnde Underkastelse til nogen Dogma, fordre uvilige Stemmer for nogen Person eller noget Forslag eller forhindre den frie Udøvelse af nogen Religion, naar den ikke griber ind i Andres Frihed. Dette

var en af dens store Tryllemidler og Tiltrækningskraft og det er dens Magt og Skjønhed i Dag.

Værdommen om Jndsamlingen, som sættes i praktisk Udførelse, er for Frihedens Interesse; den bringer Folket ud af virkelig Trældom og fører dem til et frit Land og gjør dem bekendt med republikanske Begreber og Institutioner. Den opmuntrer dem til at blive Selvejere af deres Ejendom, Borgere af de Forenede Stater, livlige og virksomme Deltagere baade i religiøs og verdslig Styrkelse. Den tilintegjør den Læresætning, at Regenter og Præster besidder guddommelig Ret til at holde Menneskene i aandelig eller legemlig Trældom.

Den Magt Mormonismen udøver skriver sig ikke fra Tvang men fra Frihed; den tilraader Enighed, men paa tvinger den aldrig. Mormonerne ere enige formedelst deres eget frie Valg; de se og forstaa Nødvendigheden af at være enige i deres Stemmer, hvad enten det er for verdslige eller geistlige Embedsmænd. Kirkens Autoriteter indehaver deres ansvarsfulde Stillinger formedelst Pluralitetens Valg. Præstedømme kommer ovenfra, endskjønt det bliver bekræftet ved menneskelige Redskaber. Præsidentkab kommer fra de Underordnedes Vilje og Anerkjendelse. Folkets Rettighed er omhyggelig bevaret i den Kirke-Styrkelse, som Gud har indstiftet. Ingen kan blive ordineret til et Embede, hvor der er en organiseret Gren eller Stav af Zion uden sammes Bisfald. Aabenbaringen siger at det første Præsidentkab bestaar af tre præsiderende Højpræster valgte af Samfundet, befuldte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bønner. To Gange om Aaret ved General-Konferencerne, hvor begge Kjøn have lige

Stemmeret, bliver der stemt for alle Kirkens Embedsmænd af Medlemmerne, og Alle have Rettighed til at være nærværende og tage Del i Forhandlingerne. Botingen er i Almindelighed enstemmig, hvilket kommer deraf, at Folket er enig i Følelse, Ønske og Handling. Der er Ingen som tvinger dem til at oprække deres Hænder for nogen Person eller noget Forslag, ej heller ere de hindrede i at tilkjendegive deres Misbilligelse. Deres Ret til at stemme for eller imod hvilket som helst Forslag er anerkjendt ved Aabenbaringen, som siger: „Alle Ting skal gøres ved fælles Samthfte i Kirken,“ hvilket er en direkt guddommelig Befaling til de Sidste-Dages Hellige.

Mormonerne ere aldeles frie til at stemme for hvem de behage ved Valgene, ja vidt som den indskrænkede Frihed af det antirepublikanske territoriale System strækker sig. De ere ikke og kunne ikke blive skrækkede eller tvungne paa nogen Maade. Den hemmelige Afstemning yder en fuldstændig Beskyttelse, dersom de ønske at stemme anderledes end deres Omgivelse og frygte for Følgerne. De stemme for deres Venner og ikke for deres Fjender, hvilket er Følgen af den junde Fornufts Udøvelse for Selvbestyttelse. Alle Beretninger, der fremstille en Modsigelse til dette, ere absolut falske, paa Grund af at Afstemningen foregaar paa en hemmelig Maade. Her er et Svar til Alle, som gjør den Paastand, at „Mormon-Præstedommet er dispotisk. Det følgende er Herrens Ord til Kirkens Ledere:

„Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør opholdes af Præstedommets Magt, uden det sker ved Overbevisning, Langmodighed, Venlighed, Ydmyghed og uforstilt Kjærlighed.“

Mormonismen søger at opfoje Kvin-

den som en Del af Manden. Den anerkjender hendes Dygtighed i alle Ting, hvori hun er Mandens Lige; hendes Undergivelse i det, hvori Manden er hende overlegen og hendes Overlegenhed i det, hvori han ikke kan maale sig med hende. En Kvinde indtager en Sfære, der er ligesaa nødvendig som Mandens. I denne er hun ham overlegen i mange Ting, men hun kan ikke være Mand, mere end han kan være Kvinde. I Magt, Energi, Styrkelse og enhver Ting, som er naturligt og egen for Mandkjønnet, staar Manden over hende, lige som hun staar over ham i moderlig Omhed og de Egenskaber, som henhøre til Kvindekjønnet. Gud har sat Manden til at være Hoved. Naturen, hvis Folk synes bedre om dette Udtryk, har sanktioneret den himmelske Beslutning, men dette er for Kvindens Ledelse, Beskyttelse og Ophøjelse ikke for hendes Redværdigelse; hendes Plads er ved hans Side, ikke ved hans Fodder og ikke heller i Regentens Sæde.

Kvinden er ikke paa nogen Maade nedværdiget ved Mormonismen. Sandt! den fremkalder Nødvendigheden af at hun som en nødvendig Betingelse for en fuldkommen Ophøjelse maa forenes med en Mand. Pauli Lærdom var: „Dog er hverken Manden uden Kvinden, ej heller Kvinden uden Manden i Herren,“ og „Kvinden er Mandens Væ.“ Dette er ogsaa Mormonismens Lærdom.

De grupvækkende Beskyldninger, som ja ofte have været gjentagne i de stammelige Vogne, som have været udflyngede, at Mormonismen lærer, at Kvinden er afhængig af Mandens Vilje til at frelse hende fra Fortabelse, er fuldstændig ugrundet og kunde ikke retfærdiggøres ved nogen Læresætning i Mormonismen. Udviklingen af alle

Egenskaber, aandelige saavel som fysiske, fordres af Kvinden saavel som Manden i Mormonismen. Hendes Herlighed og Ophøjelse er, lig hans, afhængig af hendes Tro paa Kristus og paa hendes personlige Godhed og Værdighed, og der gives hende en hver mulig Opmuntring til at stride fremad paa Fremadskridningens Bane med Njet rettet paa den store celestiale Herlighed i en fuldkommen Nydelse af alle hendes Egenskaber.

Sand Frihed, Frihed til at gjøre Ret, er Mormonismens Element, og enhver Ting, som er beregnet paa at gjøre Menneskene til Trælle eller til

at nedværdige Kvinderne, er i Strid med dens Aand og Praxis. Personers Fejler og Daarligheder af hvilket som helst Kjon har intet at gjøre med Systemet, der lærer dem at undgaa samme og forkynder dem, at saadant er uforeneligt med Læren og Guds Karakter. Ewig Fremadskriden er en af dens Principer, og den lærer, at Hensigten med Menneskets Tilværelse, Prober, den jordiske Prøvestand og Lydighed til de guddommelige Love er, at vi maatte blive vor himmelske Fader lig. „Mormonismen“ er det sande Evangelium, hvilket er „Frihedens fuldkomne Lov“.

En kort Afhandling om Præstedømmet.

Af Præsident John Taylor.

Efterjom mere eller mindre Uvisshed eksisterer hos Mange, baade Biskopper og Andre, i Henseende til Bispedømmets rette Stilling og Myndighed, der er bekjendt som det „aaroniske eller levitiske“ Præstedømme, saa har jeg anset det for bedst at forelægge Brodrene en almindelig Fremstilling om dette Emne, saaledes som det indeholdes i Bibelen og Lærdommens og Pagtens Bog.

Med dette for Dje har jeg gjort vidtloftige Uddrag fra begge de ovennævnte hellige Optegnelser og ordnet dem saaledes at de, som holde det hellige Præstedømme og ere bekjendte med denne hellige Orden, let kunne fatte dem. Jeg har kun tilføjet saadanne Bemærkninger som Forklaring, som den tydelige Fremstilling vilde godtgjøre, men har i Almindelighed foretrukket at give Anførsler og lade dem tale for sig selv.

For at belyse dette Emne har jeg

nodvendigen ogjaa maattet henvisse mere eller mindre til det melkisediske Præstedømme, efterjom disse to Præstedømme ere uadskillige forenede med hinanden. Jeg har tillige givet et kort bibelsk Uddrag om det levitiske Præstedømme, saaledes som det er optegnet i det gamle Testamente.

Det aaroniske Præstedømme som det omtales i Bibelen.

Først. — Det aaroniske eller det levitiske Præstedømme omtalt i Nabenbaringer som underordnet det melkisediske. Aron blev udvalgt til at være Mund for Moses, medens Moses var som en Gud til Aron. Da Herren havde kaldet Moses til at udfri Israel, indjaa Profeten sin Svaghed og bad om at blive undskyldt. Vi ville anføre fra Skrifterne:

„Da blev Herrens Brede optændt imod Moses, og han sagde: Kjender jeg ikke Aron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se, han

skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser Dig, da skal han glæde sig i sit Hjerte; og du skal tale til ham og lægge Ordene i hans Mund, og jeg skal være med din Mund og med hans Mund og lære Eder, hvad I skulde gjøre; og han skal tale for dig til Folket; og det skal ske, at han skal være din Mund og du, ja du skal være ham som en Gud." 2 Mojs. 4, 14—16.

Det synes af det foregaaende, at Herren blev vred paa Mojes, fordi han betvivlede Guds Kraft til at styrke hans Udtale.

Dg Herren sagde til ham: „Hvo har givet Mennesket Mund? eller hvo gjør stum eller döv eller seende, eller blind? mon ikke jeg Herren? saa gaa nu, og jeg, jeg skal være med din Mund og lære dig, hvad du skal tale.“ Dg han sagde: „Hør mig Herre, send mig nu hvem du vil sende.“ 2 Mojs. 4, 11—13.

Herren sagde videre: „Dg tag hans Kjæp i din Haand, med hvilken du skal gjøre Tegnene“ 2. Mojs. 4, 17.

Dg Herren sagde til Aron: „Gaa ud imod Mojes i Ørkenen, og han gif og modte ham ved Guds Bjerg og kysjede ham, og Mojes forkyndte Aron alle Ord af Herren, som havde sendt ham, og alle de Tegn, som han havde befalet ham.“ 2 Mojs. 4, 27—28.

Dette er Aron og Mojes, som Herren sagde til: „Fører Israels Børn ud af Ægyptens Land efter deres Hær; de ere de, som talede til Farao, Kongen af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægypten, det er Mojes og Aron.“ 2 Mojs. 6, 26—27. „Dg Herren talede til Mojes og Aron i Ægyptens Land.“ 2 Mojs. 12, 1.

Det maa erindres, at Aron var med Mojes, at Gud kaldte ham og talede til ham og Mojes, og at han hjalp til at bringe Budskabet til Farao og var en Profet for Mojes, førend han holdt det aaroniske Præstedømme, eller førend dette Præstedømme, kjendt under Navn af det aaroniske eller levitiske Præstedømme, blev givet.

(Fortsættes.)

Kættelse. I forrige Nummer er indlobet følgende Fejl:

Paa Side 11 9de Linie f. o. staar Syrus, læs Tyrus.

„ „ „ 13de „ „ „ kom, læs Kom.

Indhold.

Tale af Apostel J. D. Richards, afholdt i Tabernaklet i Salt- staden den 9de Oktober 1887. 113 Elija N. Snow Smiths Minde 118 Red. Bem.: Gaa bort fra hende I mit Folk 120	Mormons Bog og Spaulding-No- manen ..... 122 „Mormonismen“ og menneskelig Frihed ..... 124 En kort Afhandling om Præste- dømmet af Præs. John Taylor 127
---	---

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Flegare, Dorenkensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording (B. Petersen).